

Sarcina și Covid-19. „Știu că rugăciunea ne-a salvat”

Gisela, o cooperatoare a Opus Dei din Ecuador, povestește cum rugăciunea i-a ajutat familia să treacă prin Covid când ea era însărcinată.

13.05.2021

Cea de-a cincea sarcină a mea, departe de a fi liniștită, a fost cea mai plină de provocări dintre toate. Am 34 de ani și am trei copii mici, și alți trei deja în Rai. Visul meu a fost

totdeauna să fiu o mamă, dar ultima mea sarcină a fost ceva ce nu voi uita niciodată.

Am aflat că sunt însărcinată cu două săptămâni înainte ca *lockdown-ul* să înceapă în Ecuador, din cauza pandemiei. Așa că m-am hotărât să stau acasă și să nu risc să mă întâlnesc cu nimeni, pentru că nu am vrut să mă îmbolnăvesc. Cu toate acestea, când eram în a 32-a săptămână de sarcină, am luat Covid-19.

O veste neașteptată și distanțare socială

Mă uitam la un serial de televiziune, într-o seară, cu soțul meu, când am primit rezultatele. Am fost copleșită de teamă. Ce ar trebui să facem?

Cum ar trebui să ne organizăm viața de familie? Erau și copiii mei infectați? Testul soțului meu, Rober, a fost negativ; nu ne-am imaginat niciodată că mă voi îmbolnăvi.

I-am telefonat medicului ginecolog și am fost surprinsă când mi-a spus că eram primul caz de femeie însărcinată infectată cu Covid-19 pe care îl avea. Dar am reușit să mă calmez, iar el mi-a dat indicații clare în legătură cu ce trebuia să fac.

I-am spus la revedere lui Rober, care și-a luat perna și s-a dus la etaj, să doarmă în camera fiului nostru cel mai mare. Apoi m-am dus în camera mea și am început carantina.

Nu puteam să părăsesc camera, așa că Rober a trebuit să aibă grijă de gospodărie și de copii. Am împărțit totdeauna treburile în creșterea copiilor noștri, așa că el era pregătit să preia sarcina de a-i hrăni, a se juca cu ei, a le face baie și de a se ocupa de tot ce trebuia făcut în casă.

Cumnata Giselei a ajutat la îngrijirea copiilor cât timp ea a fost internată în spital.

Complicații

În cea de-a șasea zi de carantină mi s-a făcut rău. Mă simțeam slăbită și îmi era greu să vorbesc. A doua zi, mi-a fost și mai rău și a trebuit să încep să primesc oxigen acasă. Când starea mea nu s-a îmbunătățit, în cea de-a noua zi, m-am dus la Urgență, la spital. Îmi era foarte frică. Din fericire, mai mulți oameni pe care am ajuns să îi consider îngerii mei păzitori au avut grijă de mine în toată perioada în care am fost internată.

Nu l-am putut vedea pe medicul internist din cauza echipamentului de protecție pe care îl purta. A venit la mine și mi-a spus: „Gise, liniștește-te. Sunt Gordo Jarrin. Totul o să fie bine. O să am grijă de tine”. Primul lucru pe care l-am spus a fost să îl rog să nu mă interneze. Eram înspăimântată de toate poveștile pe care le auzisem. „Dacă te țin acolo,

nu o să mai pleci niciodată”, am auzit pe cineva spunând. Dar doctorii au hotărât că pentru binele copilului și al meu trebuie să rămân în spital.

În data de 3 septembrie, după o transfuzie de plasmă, am crezut că o să mă fac bine, pentru că mă odihnisem bine și mă simțeam mai puternică. În realitate, s-a întâmplat exact invers, iar corpul meu nu a reacționat. Eram pe punctul să încep să mănânc la micul dejun, când asistentele au spus: „luați micul dejun al femeii însărcinate”. A început un du-te vino al asistentelor în jurul meu și până la urmă a venit doctorul. Mi-a spus: „Gise, starea ta nu s-a îmbunătățit. Tocmai am discutat cu ginecologul tău și o să îți facem o cezariană de urgență. Te ducem la Terapie Intensivă”.

M-am întrebat: Ce o să se întâmple dacă situația se înrăutățește? M-am gândit la copiii mei și la soțul meu, și

la părinți, și încă o dată am fost copleșită de nesiguranță și de teamă. Am rugat personalul medical să îmi dea voie să păstrez telefonul la Terapie Intensivă, pentru că trebuia să îmi văd copiii. Au fost de acord și mi-au dat și o iconiță cu o rugăciune către Fericitul Alvaro del Portillo, pe care mi-o trimisese soțul meu și pe care am păstrat-o tot timpul la mine.

Fratele și sora Giselei l-au dus pe Sebastian acasă, când a fost externat.

Miracolul vieții

Într-o cameră zgomotoasă, plină de echipament medical, cu peste 15 oameni pe care nu am putut să îi recunosc din cauza echipamentului de protecție, mi s-a făcut operația de cezariană. Și copilul meu s-a născut.

L-am implorat pe Dumnezeu să nu mă ia. Nu puteam să îmi las copiii singuri. Nu voiam să mor. Cum putea

El să îi facă așa ceva lui Rober? Nu era posibil.

Sebastian s-a născut ca un luptător, așa cum e, strigând la lume. Aceasta este cea mai mare bucurie și pace pe care o mamă o poate avea. L-am strâns în brațe și, fără să știu dacă o să ne mai vedem vreodată, pentru siguranța lui, a fost luat de lângă mine.

Familia mea aștepta afară. Pentru că Rober și ceilalți doi copii ai mei au fost și ei testați pozitiv la Covid-19, a trebuit să îl privească de la distanță, printr-o fereastră. Dar am știut că familia noastră era bine.

Știu că rugăciunea ne-a salvat

Mulți ne-au scris și ne-au telefonat. Mii de oameni s-au rugat pentru noi: cât de multă nevoie am avut de asta! Familia noastră și prietenii nu au precupețit niciun efort să ne răsfete și să aibă grijă de noi. Casa noastră a

fost umplută cu daruri: dulciuri, alimente, cadouri pentru copii.

În Quito, Guayaquil, Cuenca, Riobamba și Ambato oamenii au făcut lanțuri de rugăciune și s-au rugat Rozariul pentru noi. Rudele, cunoștințele noastre și chiar „străini” s-au rugat pentru sănătatea noastră. Prietenii noștri din Opus Dei (suntem cooperatori) le-au spus tuturor celor pe care îi cunoșteau să se roage. Chiar și două monastiri de călugărițe, de asemenea cooperatoare ale Lucrării, s-au rugat pentru noi în acele zile.

Întreaga familie, cu noul venit

Am petrecut următoarele trei zile la Terapie Intensivă și alte patru la Terapie Intermediară. Sebas, bebelușul meu, a părăsit spitalul cu o zi înaintea mea. Deoarece Rober încă avea Covid, cele două surori ale mele l-au luat pe Sebas și l-au dus acasă la fratele meu. Mulțumesc lui

Dumnezeu, am fost externată a doua zi și am mers acasă la fratele meu, unde și eu, și copilașul meu am fost îngrijiți și răsfățați. Dar familia noastră era încă separată.

În sfârșit, după 18 zile, toți din familie am fost testați negativ la virus. Am putut să ne reunim din nou și să începem nebunia și magia vieții unei familii de cinci persoane.

Lecții învățate

A fost o încercare grea pentru noi toți. Teama a încercat să ne cucerească, dar cu credință și speranță am învins-o. Știm că acest lucru se datorează numărului mare de oameni care s-au rugat pentru noi., Nu avem cuvinte să ne exprimăm recunoștința față de cei care au fost atât de aproape de familia noastră.

Această pandemie nu ocolește pe nimeni. Suntem toți expuși, iar

aceasta este una dintre lecțiile pe care le-am învățat. Așa că trebuie să continuăm să avem grijă de noi și de cei pe care îi iubim. Mulțumim lui Dumnezeu, putem acum să ne spunem povestea și să mulțumim, să mulțumim neîncetat.

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/sarcina-si-covid-19-stiu-ca-rugaciunea-ne-a-salvat/> (14.03.2026)